

været godt for den danske Rigsdag og for vor constitutionelle Frihed, om han mere kunde holde saadanne Udgydelser hos sig selv, og ikke følte en uimodstaaelig Trang til at blive af med dem heri Salen. (Ratter!)

J. A. Hansen: Maa jeg bede om Ordet, for at gjøre en personlig Bemærkning.

Viceformanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet, for at gjøre en personlig Bemærkning.

J. A. Hansen: Jeg har kun bedet om Ordet, for at afvise den personlige og meget opbyggelige Formaningstale, som det høiarværdige Medlem fra Maribo Amts 4de Valgkreds (Monrad) gjorde mig den Gære directe at henvende til mig. Med Hensyn til hvad jeg har foretaget mig og den Indflydelse, som det kunde have paa Grundloven og vor Frihed, skal jeg dristig til enhver Tid see den ærede Rigsdagsmand i Dinene (Hør! Na!).

Madvig: Jeg skal endnu tillade mig at sige et Par Ord i nærværende Sag, ikke for min Skyld, men for Bureauets Embedsmænds Skyld, hvis Forsvarer jeg som Formand ligesaavel anseer mig for at være, som jeg er den, der skal sætte dem irette, hvis de overtræde deres Pligt, og jeg i saa Henseende modtager begrundede Klager. — For mig selv skal jeg som sagt ikke tale. — Naar der er henkastet en Vitring om, at det kunde være tvivlsomt, om Formanden havde anvist Bureauchefen at redigere Tidenden paa en partistil Maade, saa er det uværdigt for Folkethingets Formand, uværdigt for Rigsdagsmanden for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds og uværdigt for den, der bærer mit Navn, at svare derpaa (Bravo! Bravo! Hør!).

Det er foreskrevet, at Bureauchefen og Secretairerne skulle redigere Tidenden under Formandens Anviisning, men ikke efter en dem af Formanden meddeelt skriftlig Anviisning. Denne Anviisning har navnlig Bureauchefen faaet, ikke af mig, men igjennem en læng Praxis under tidligere Formand, som samtlige gjentagne Gange i Vidnessbyrd, som ere fremlagte i Afskrift, have udtalt deres fuldkomne Tilfredshed med hans Udførelse af de ham betroede Forretninger. Der har

ikke været Anledning til besaaende at give en anden Bestemmelse, idet Rigsdagstidenden er bleven redigeret i samme Form og paa samme Maade som hidtil. Der har af Bureauchefen og Folkethingsecretairen kun været foresat mig i ganske enkelte Tilfælde Spørgsmaal; naar de have været i Tvivl derom, har jeg givet dem Besked, det er den Anviisning, hvorefter der for Diebliffet ene er og kan være Tale; thi der kan ikke være Tale om Andet, saalænge der ikke er anket over, at Feil ere begaaede.

Da der har været Klager over Ting, der stode i Forbindelse med Tidendens Redaction, har jeg indhentet og fremlagt Erklæring fra den Embedsmand, der, ifølge sin Embedspligt, forestod Redactionen. Vi have en meget dygtig Factor ved vort Trykkeri, men naar man klager over Bureauchefen, saa forlanger jeg ikke en Erklæring fra Factoren i Bogtrykkeriet; og at beraabe sig paa, at man „aner“, at Factoren vilde sige noget Andet til Dplysning om det omhandlede Forhold, er en Fremgangsmaade som jeg paa det Bestemteste maa afvise. (J. A. Hansen: Jeg har egen Erfaring i den Retning.) Den ærede Rigsdagsmand omtalte sine Anelser i saa Henseende. Den Hurtighed, hvormed Rigsdagstidenden udkommer, har jeg paavist ved at henvise til en heel Række Nummere, som jeg ikke specielt har udvalgt i dette Niemed, men taget som de laae for Haanden, og jeg har ophyst mit Ansørte ved Henviisning til Tidensangivelsen, som den staaer trykt paa selve Tidenden. Naar den ærede Rigsdagsmand har paaberaabt sig sin egen Erfaring for at paavise, at der dog var noget Urigtigt i hvad Bureauchefen i saa Henseende i sin Erklæring har ansørt, saa er Bevist aldeles ikke præsteret. Den ærede Rigsdagsmand har nemlig sagt, at enkelte Gange kunde Manuscriptet ikke være afleveret i færdig Tilstand for efter Midnat, men der staaer i Bureauchefens Erklæring, at det stæer i Reglen, og, naar man siger, at det stæer i Reglen, saa er det dermed givet, at der finder Undtagelser Sted. Der er saaledes ikke fremkommet det Alleringeste til at svække, hvad Bureauchefen i saa Henseende i sin Erklæring har sagt.